

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-6 У 2706/18
Дана 27.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Максимовић, председника већа, Татјане Попара и Драгане Илчић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, са седиштем у ..., ..., кога заступа ликвидациони управник ББ, кога заступа пуномоћник Далиборка Марковић, адвокат из Јагодине, Теслина број 4, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Крагујевац, ради поништаја решења број 47-04-00374/2017-39 од 11.01.2018.године, у правној ствари понављања поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.07.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Крагујевац, број 47-04-00374/2017-39 од 11.01.2018.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбачен је предлог тужиоца поднет 04.05.2017. године за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац број 47006-1-00082/2012 од 20.11.2012.године ((донетом у поступку по жалби на решење Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац, Филијале Јагодина број 47-00021/2012-0096-010 (број предмета 698310964) од 07.05.2012. године)), као неблаговремено поднет и због тога што околности на којима се захтев заснива нису учињене вероватним.

Тужбом поднетом овом суду дана 13.02.2018.године, тужилац оспорава законитост решења туженог са свих законом прописаних разлога. Истиче да је поднео

предлог за понављање поступка у смислу одредбе члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку након што је правоснажном пресудом Основног суда у Јагодини К.бр. 461/12 од 25.11.2016.године окривљени ББ из ... ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело пореске утаје из члана 229. став 1. КЗ, да је пресуда постала правоснажна даном доношења пресуде Вишег суда у Јагодини Кж. 1-58/17 од 21.03.2017.године, коју је окривљени примио дана 06.04.2017.године, због чега сматра да тужени погрешно тумачи појам правоснажности и извршности судских одлука, и да је погрешно применио одредбе које се односе на рачунање рокова. Ово са разлога што је на првостепеној пресуди Основног суда у Јагодини констатовано да је постала правоснажна дана 21.03.2017.године и извршна дана 06.04.2017.године. Наиме, кривична пресуда постаје правоснажна даном доношења другостепене одлуке којом је потврђена, а извршна дана када све странке у поступку приме другостепену одлуку, будући да нема обавезујућег дела за исплату и чинидбу у одређеном року као код парничних пресуда. Како је бранилац ББ другостепену пресуду примио дана 06.04.2017.године, а у складу са одредбама Закона о општем управном поступку као први дан рока одређеног за дане узима се дан после дана достављања одлуке, то је први дан рока 05.04.2017.године, што значи да је предлог за понављање поступка поднет у року прописаном одредбом члана 242. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Поред наведеног, наведеном пресудом одговорно лице тужиоца, ББ, ослобођен је оптужбе да је извршио кривично дело утаје пореза, уз образложење да није био у обавези да обрачунава порез на приходе које је остварио куповином секундарних сировина до одређеног броја физичких лица што значи да обавеза плаћања пореза, која је утврђена решењем Пореске управе од 07.05.2012.године није постојала, тако да је пресуда доказ и нова чињеница која би довела до другачије одлуке у управној ствари. Ово са разлога што је првостепени орган утврђивао висину пореза полазећи од погрешно утврђене чињенице да је правно лице дужно да тај порез плати и да обавеза плаћања постоји, па како је у кривичном поступку утврђено да порески обвезник није био у обавези да обрачуна и плати тај порез, то је суд, као надлежан, претходно питање решио битно другачије од управног органа, због чега сматра да су испуњени услови прописани одредбом члана 239. тачка 1. и 5. Закона о општем управном поступку, за понављање поступка. Указује да тужени у оспореном решењу није требао да се упушта у анализу чињеничног стања и прејудицира одлуку у евентуално поновљеном поступку, већ је био дужан да испита да ли су испуњени услови за понављање поступка и исто дозволи, а коначну одлуку у поновљеном поступку остави на надлежном органу који ће, имајући у виду нове чињенице на које се подносилац тужбе позива, донети одлуку. Са изнетих разлога предлаже да се тужба уважи, оспорено решење поништи и предмет врати другостепеном органу на поновно одлучивање, као и обавезе тужени на накнаду трошкова управног спора у износу од 45.000,00 динара.

Тужени је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да се тужба одбије.

Решавајући управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странка и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост

оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао:

- тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац, Филијале Јагодина број 47-00021/2012-0096-010, 698310964, од 07.05.2012.године, у циљу отклањања неправилности утврђених у поступку теренске контроле, тужиоцу, као пореском обвезнику, утврђена непријављена обавеза пореза на друге приходе са припадајућом затезном каматом обрачунатом закључно са 26.03.2012.године и наложена уплата наведених обавеза у појединачним износима као у тачкама 1.-3. диспозитива, у укупном износу обавезе од 1.565.044,00 динара и камате од 944.987,91 динар. Против наведеног решења тужилац је изјавио жалбу, која је одбијена решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац број 47006-1-0082/2012 од 20.11.2012.године, против ког решења је тужилац покренуо управни спор тужбом заведеном под бројем У 481/13, која је одбијена пресудом под истим бројем од 23.01.2014.године. Дана 04.05.2017.године тужилац је првостепеном органу поднео предлог за понављање поступка који је правоснажно завршен доношењем решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац број 47006-1-00082/2012 од 20.11.2012.године, на основу члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку, са разлога што је правоснажном пресудом Основног суда у Јагодини К.бр. 461/12 од 25.11.2016.године окривљени ББ из Јагодине, одговорно лице код тужиоца, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело пореске утаје из члана 229. став 1. КЗ, која пресуда је постала правоснажна даном доношења пресуде Вишег суда у Јагодини Кж. 1-58/17 од 21.03.2017.године, коју је окривљени примио дана 06.04.2017.године. Наведена пресуда од 25.11.2016. године донета је након спроведеног поступка на основу изведених доказа и вештачења од стране вештака економско финансијске струке, на основу којих је утврђено да по одредбама Закона о порезу на доходак грађана и мишљењима Министарства финансија Републике Србије окривљени није био у обавези да обрачунава порез на приходе које је остварио куповином секундарних сировина од одређеног броја физичких лица, те да необрачунавање овог пореза не представља кривично дело које му је стављено на терет, са ког разлога сматра да наведена пресуда представља нов доказ за понављање поступка контроле у којем је утврђено да тужилац, који се у контролисаном периоду бавио откупом секундарних сировина и папира од физичких лица у смислу одредбе члана 99. став 1. тачка 8. Закона о порезу на доходак грађана има обавезу обрачунавања и плаћања пореза по одбитку од сваког оствареног прихода који је остварио по основу прикупљања и продаје секундарних сировина. Поступајући по предлогу за понављање поступка тужени је наложио првостепеном органу да подносиоцу предлога наложи да достави доказ о пријему пресуде као доказ на околност да је предлог благовремен, па је из дописа првостепеног органа број 096-47-0-00495/2017 од 09.01.2018.године са два прилога утврдио да је подносилац предлога доставио доказ о пријему пресуде на који заснива свој предлог и то фотокопију пресуде Основног суда у Јагодини број 461/12 од 25.11.2016.године са одлуком да је иста правоснажна дана 21.03.2017.године и фотокопију пресуде Вишег

суда у Јагодини број Кж. 1-58/2017 од 21.03.2017.године, која је правоснажна дана 04.04.2017.године, који датум, према усменој изјави тужиоца, представља уједно и датум пријема наведене пресуде. Код оваквог стања ствари тужени је нашао да предлог за понављање поступка поднет дана 04.05.2017.године није благовремен, јер је поднет по истеку рока прописаног одредбом члана 242. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, односно у року од 30 дана од дана сазнања, у конкретном случају од 21.03.2017.године када је пресуда којом је одговорно лице подносиоца предлога ослобођено оптужбе да је извршило кривично дело утаје из члана 229. став 1. КЗ постала правоснажна и када је предлагач стекао могућност да наведену пресуду употреби као нов доказ, због чега је предлог за понављање поступка одбацио применом одредбе члана 246. став 2. Закона о општем управном поступку. Поред наведеног, тужени је нашао да околност на којој је заснован предлог за понављање поступка није учињена вероватном, због чега тај предлог треба одбацити применом одредбе члана 246. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово са разлога што се у смислу одредбе члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку под новим чињеницама и доказима подразумевају чињенице и докази који су постојали у време вођења ранијег поступка, али се тада за њих није знало, па је решење донето без обзира на њих. Како је поступак пред првостепеним органом окончан доношењем решења од 07.05.2012.године, а решењем другостепеног органа је одбијена жалба на решење првостепеног органа, које је тужиоцу уручено дана 13.12.2012.године, по оцени туженог, пресуда од 25.11.2016.године, која је донета и постала правоснажна након коначности решења у предмету утврђивања пореза на друге приходе са припадајућом каматом, чије се понављање тражи, није постојала у време вођења ранијег поступка, због чега се није могла узети у разматрање у том управном поступку, тако да се не може сматрати новом чињеницом односно новим доказом.

Међутим, по оцени суда, оваква одлука туженог не може се прихватити као правилна, јер су у поступку њеног доношења учињене повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари.

Наиме, одредбом члана 245. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/2010) је прописано да предлог за понављање поступка странка предаје или шаље органу који је о предмету решавао у првом степену или органу који је донео коначно решење (став 1); о предлогу за понављање поступка решава орган који је донео коначно решење (став 2). Међутим, из списка произлази да је тужени одлучивао о предлогу за понављање управног поступка, иако није био надлежан да о таквом предлогу одлучује. Ово са разлога што је тужилац првостепеном органу поднео предлог за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац број 47006-1-00082/2012 од 20.11.2012.године, донетом у поступку по жалби на решење Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац, Филијале Јагодина број 47-00021/2012-0096-010 од 07.05.2012.године, са предлогом да се у поновном поступку укине решење Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац, Филијале Јагодина број 47-00021/2012-0096-010 од 07.05.2012.године, након чега је првостепени орган, уместо да одлучи о том предлогу, који се, по садржини, заснива на сазнању за нове чињенице и нове доказе који би сами или у вези са раније изведеним доказима или

чињеницама утврђеним пред првостепеним органом, који је решио управну ствар, могли да доведу до друкчијег решења, предлог доставио другостепеном органу. Тужени је одбацивањем предлога тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац, Филијале Јагодина број 47-00021/2012-0096-010 од 07.05.2012.године, поступио супротно одредби члана 245. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/2010), јер је одлучивао о захтеву тужиоца, иако није донео коначни управни акт. Наведено са разлога што је одбијањем жалбе, првостепено решење од 07.05.2012. године постало коначно, па је о захтеву за понављање поступка требало да одлучи првостепени орган.

Поред наведеног, по оцени Управног суда, оспорено решење донето је уз повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10) будући да образложење решења не садржи разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Ово стога што се у достављеном спису не налазе докази на које се позива тужени у образложењу оспореног решења и то: допис првостепеног органа број: 096-47-0-00495/2017 и фотокопија пресуде Вишег суда у Јагодини број Кж. 1-58/2017 од 21.03.2017.године са клаузулом правноснажности, нити службена белешка о усменој изјави тужиоца, на основу којих је утврђено када је тужилац примио наведену пресуду, а у образложењу оспореног решења наводе се различити датуми 04.04.2017. године и 06.04.2017. године. Такође, при оцени да ли је предлог за понављање поступка благовремено поднет у смислу одредби 242. став 1. тачка 1) наведеног закона којом је прописано да странка може тражити понављање поступка у року од једног месеца и то у случају из члана 239. тачка 1. од дана када је могла изнети нове чињенице, односно употребити нове доказе, тужени није дао на закону засноване разлоге за оцену да је предлог неблаговремен. Наиме, тужилац предлог за понављање поступка заснива на доказу, пресуди Основног суда у Јагодини К.бр. 461/12 од 25.11.2016.године, која је постала правоснажна даном доношења пресуде Вишег суда у Јагодини Кж. 1-58/17 од 21.03.2017.године. Имајући у виду да је одлука суда, у односу на странке у поступку, постојећа у правном поретку након што је достављена странкама у поступку, тужилац је за пресуду могао да сазна односно да је употреби најраније даном пријема пресуде Вишег суда у Јагодини. У том смислу, тужени није дао на закону засноване разлоге да је предметни предлог за понављање поступка поднет по истеку рока од месец дана од дана сазнања односно од 21.03.2017.године када је пресуда Основног суда у Јагодини постала правоснажна, будући да је тужилац стекао могућност да наведену пресуду употреби као нов доказ након што му је достављена пресуда Вишег суда у Јагодини, коју чињеницу је тужени могао да утврди и на други начин, прибављањем података од Основног суда у Јагодини, будући да се доказ о пријему одлуке налази у спису тог предмета. Поред наведеног, тужени је предлог за понављање поступка одбацио из два разлога неблаговремености предлога и са разлога да околност на којој се предлог заснива није учињена вероватном, што је противно одредби члана 246. став 1. Закона о општем управном поступку, јер уколико надлежни орган нађе да је предлог неблаговремен, одбацује га са тог разлога, што значи да даље не испитује да ли околност на којој се предлог заснива учињена вероватном. Такође, како је одредбом члана 246. став 2. наведеног закона прописано да уколико услови из става 1. тог члана нису испуњени, орган ће својим

6

закључком одбацити предлог за понављање поступка, оспорено решење је донето и у супротности са овом одредбом, будући да је о предлогу за понављање поступка одлучено решењем.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, одлучено је као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и 42. став 1. Закона о управним споровима, а надлежни орган ће у поновном поступку донети нову, на закону засновану одлуку, придржавајући се примедаба суда у погледу поступка у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд налази да исти није основан, из разлога што трошкови, супротно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...18/20), на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), нису опредељени по врсти, због чега је одлучено као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.07.2022. године, I-6 У 2706/18

Записничар
Марија Ристић, с.р.

Председник већа - судија
Драгана Максимовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП